

PTIČ NAJDE PRSTAN

Nekoč je živel ptič z imenom Zlatko. Rad je imel zlate stvari, kot so ogrlice, zapestnice in bleščeči diamantni prstani. Nekega dne je Zlatko zagledal nekaj bleščečega in to je bil prstan z diamanti. Ta prstan je bil daleč na strehi. Zlatko ni vedel, če lahko gre ponj. Ker pa je imel tako rad prstane, je poletel ponj. Ko je prinesel prstan domov, je bil zelo vesel.

Teja Karo, 2. b

Nekega dne je ptiček sanjal o dragocenih stvareh. Ko se je zbudil, se je odločil, da jih gre iskati. Vzel je nahrbtnik in odletel v gozd. Preletel je gozd, mesto, čakala ga je še ulica. Naenkrat je videl bleščečo stvar. Spustil se je bližje, da bi pogledal, kaj je to. Ugotovil je, da je prstan. Odnese ga je domov. Prstan si je skril v gnezdo in nikomur ga ni pokazal. Vsak dan si je dal prstan na krilo. Tako je srečno živel svoje zlate dni in še zdaj išče dragocene stvari.

Hana Vaupotič, 2. b

KOKOŠKE IN PETELIN

Nekega sončnega dne se je kokošja družina pasla na travi. Kokoš Mimi se je pasla na gnoju. Iz za drevesa jo je opazovala lisica. Ko je petelin Miha zagledal lisico, je takoj sprožil preplah. Vse kokoši so zbežale v kokošnjak. Zvečer se je lisica priplazila v kokošnjak. Le Mimi se je zbudila in zavpila : »Zbudite se!« In kokoši so se zbudile. Nato so lisico poključvale po tacah. In Mimi je postala junakinja.

Nik Vintar, 2. a

Alja Kancler 3. a, Ana Zara Papež, 3. a, Manca Sitar, 3. b

Na kmečkem dvorišču je živel petelin in pet kokoši. Vsako jutro jih je zbudil z glasnim kikirikanjem. Kokoši so med seboj vsak dan tekmovale, katera bo znesla

več jajc za kmeta. Neke noči se je v kokošnjak tiho priplazila lisica. Preden je uspela zgrabiti kokoš, jo je petelin prestrašil z njegovim vpitjem. Lisica je pobegnila v gozd in se ni več nikoli vrnila. Kokoši in petelin so še naprej živeli srečno in mirno na kmečkem dvorišču.

Žana Ogrizek, 2. a

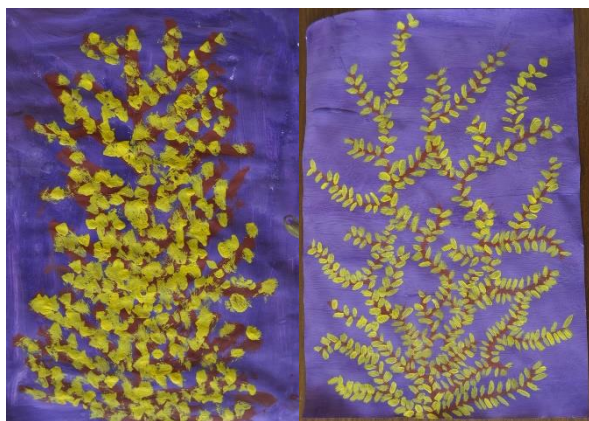
Likovno ustvarjali učenci 2. a

MOJA DRUŽINA

Moji mami je ime Simona, piše se Kokol. Je zelo prijazna in mi uresniči skoraj vse želje. Samo potrpeti je treba. Včasih se skregava, vendar se imava kljub temu radi. Mojemu atiju je ime Sergej, piše se Papež. Z mano in Galom rad zganja norčije.

Mojemu bratcu je ime Gal, piše se Papež. Je zelo nagajiv, a vseeno ga imam rada.

Ana Zara Papež, 3. a

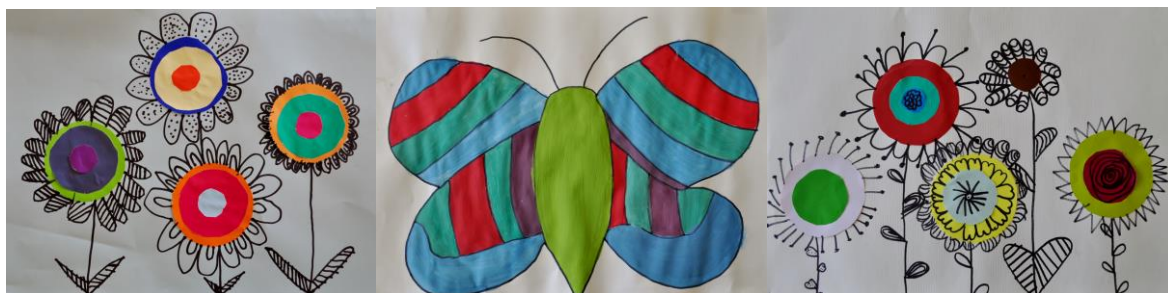

Ivana Pintarič in Neža Angel, 3. a

POMLAD

Pomladi se začne delo na vrtu in na njivi. Pomlad je zelo lepa zato, ker rastejo rože, smo veliko zunaj in je veliko topleje. Pomladi velikokrat hodimo na sprehode in na izlete. Pomagam na vrtu, kolesarim in se vozim s skirojem, rolerji in z rolko. Rad se zunaj igram s prijatelji, bratranci in z bratoma.

Vid Skledar, 3. a

Manja Sagadin, 1. a, Sonita Januzi, 4. a, Gaja Zagoranski, 1.b

POMLAD

Ko se začne pomlad, brstijo drevesa, cvetijo rože, dnevi so daljši in zunaj je bolj toplo. Spomladi se vračajo ptice selivke. Na poljih začnejo orati. Delajo na vrtu, otroci se zunaj igramo in vozimo s kolesi. V začetku pomladi rastejo zvončki in trobentice. Spomladi hodimo na sprehode. Spomladi, aprila po prvi pomladni polni luni, je velika noč. Pomlad je lep letni čas.

Neža Angel, 3. a

POMLAD

Spomladi se vračajo ptice selivke, drevje brsti, rastejo cvetlice in pričnemo z delom na vrtu in polju. Mrčes brenči po zraku, kmetje pripravljajo semena in gomolje na poljih. Na vrtu sadimo in sejemo. Noč je krajša in dan je daljši. Vedno bolj je toplo. Pomlad se začne 21. marca. Na drevju začnejo poganjati listi in cvetovi.

Matevž Ranfl, 3. a

Matevž Ranfl in Guido Brglez, 3.a

ALJAŽ BRLEK

Aljaž bo letos star 22 let. Rodil se je 14.4.1995 na Ptuju. Visok je 176 cm in tehta 69 kg. Ima športno postavo in močne mišice. Njegov obraz je podolgovat z modrimi očmi in močnimi obrvmi. Ima dolg ozek nos in lepo oblikovane ustnice. Lasje so svetlo rjavi in oblikovani v športno frizuro. Aljaž študira v Mariboru, v prostem času trenira atletiko. Njegova najljubša disciplina je tek čez ovire na 100 metrov. Zelo rad igra FIFO 17. Lakoto si rad poteši s toplim sendvičem. Najraje si obleče trenirko in obuje športne copate.

Urban Skledar, 4. a

Ana Vauda, 1. a

POLJSKI ZAJEC

Poljski zajec je dolg 40-70 cm, težak pa je 2-5 kg. Zgoraj je rumenkasto rjav s sivim prelivom, spodaj bel. Ima zelo dolge uhlje s črnimi konicami. Zadnje noge so daljše in močnejše kot sprednje.

Živi na ravninskih površinah, obdelanem poljskem svetu, v gozdovih in hribovitem svetu. Pri nas poljski zajec živi do 1500 m nadmorske višine.

Zajec je rastlinojdec, objeda pa zelene dele rastlin(trave, zelišča, poganjke, jagode).

Samec se pari z več samicami. Parjenje je od konca zime do sredine poletja. Samica je breja 42 dni. Koti 3 do 4 krat letno, po 2 do 5 mladičev, ki niso slepi, tečejo že po nekaj urah.

Ima plenilce: lisice, kanje, hermeline in mačke.

Lan Drevenšek, 4. a

MAŠA BELIĆ

Maša je moja sošolka in moja najboljša prijateljica.

Skupaj obiskujeva 4. a razred osnovne šole Hajdina.

Stara je 9 let, letos 9. marca pa bo dopolnila 10 let. Obiskuje tudi glasbeno šolo Karola Pahorja na Ptuj, kjer se uči igrati klavir. V prostem času obiskuje gasilske vaje v njenem domačem kraju in dramsko igro v Skorbi.

Visoka je 142 cm, tehta pa nekaj čez 30 kg. Na desni rami ima štiri majhne metuljčke, kar je njeno materino znamenje.

V šoli je večkrat obuta v škrlatne copate. Ko pa gremo ven, ima obute svetlo rjave škornje.

Najraje je oblečena v temno modre hlače, posute z rožicami in sivo zelen pullover. Njen obraz je jajčaste oblike, na njem je majhen nos. Njene oči so temno zelene barve, ima rjave obrvi. Lase ima dolge do ramen, so rjave, skoraj črne barve. Je zelo gibčna, zna izvesti kolo in stojo, čeprav se ne ukvarja z gimnastiko.

Neža Angel, 3. a

Nensi Jerot, 4. a

MOJA PRIJATELJICA MOJCEJ

Mojcej je moja prijateljica. Stara je 9 let, 11. 4. bo dopolnila 10 let. Živi na podeželju v Črni na Koroškem, tam imajo kmetijo. Hodi v šolo, na kateri je samo 17 otrok. Rada igra flavto in ima sestrnico in brata. Je suhe postave, visoka je 140 cm, tehta pa 33 kg. Rada nosi pajkice ali ozke kavbojke in majico s tričetrt rokavi. Najrajši ima obute čevlje Mustang. Je zelo prijazna punca. Ima podolgovat obraz, modre oči, kratek nos, rjave lase in obrvi, včasih ima na uhljih uhane. Ima lepo oblikovana usta.

Maša Belić, 4. a

SONCE ZASPI

Sonce pa zvečer že za goro hiti,
skriva se in zaspi.
Luna pride in sije,
a zjutraj se zbudi.

Timi Šmigoc, 3. b

NAŠA ŠOLA

Naša šola je velika
kakor ogromna slika.
V njej prostora je za vse,
ki se radi kaj nauče.

Vsako jutro zgodaj vstanem,
hitro v šolo se podam,
da bi kaj se naučila,
znanje novo pridobila in
poštevanko se naučila.

Ko pa zvonec zazvoni,
šolska vrata se zapro,
vsi otroci veseli domov gredo.

Alja Janžekovič, 1. a

Julija Mohorič, 3. b

ŠOLA ZABAVNA JE

Učimo se, zabavamo
in včasih malo ponagajamo.
Radi se tudi igramo,
in med sabo klepetamo.
Vsak dan se veselimo,
ko v šolo odhitimo.
Že pridejo počitnice,
zelo se jih bojimo,
ker šolo zapustimo.
Kmalu pa spet nazaj prihitimo
in se novih podvigov veselimo.

Eva Rihtarič, 4. a

Vita Pavlinek, 3. b

MOJ PAPAGAJ FICKO

Mojemu papagaju je ime Ficko. Star je dve leti. Je sive, bele, rumene in oranžne barve. Najraje se prehranjuje s semeni in zeleno solato. Tudi jabolka rad je. Za brušenje kljuna ima v kletki sipino kost. Njegova najljubša igračka je majhno leseno ogledalce, katerega okvir je skoraj v celoti pokljuval. V njem se zelo rad ogleduje. Kadar je dobre volje, nam lepo žvrgoli.

Enkrat na teden mu očistim kletko. Na dno kletke mu posipam majhne lesene brikete. Večkrat v tednu ga izpustimo iz kletke, da lahko prosto leta po stanovanju.

Takrat pristane na moji glavi, ima me najraje. Dobil sem ga za 7. rojstni dan od mamice in atija. Zelo ga imam rad in vesel sem vsakokrat, ko pridem domov iz šole, ker vem, da me bo pričakal doma v svoji kletki in mi kaj lepega zapel.

Marko Tomčič, 3. b

Mihael Furek, 3. b

SONCE IN LUNA

Sonce je svetlo,
nikoli ni temno!
Zvečer se skrije
in na vrsto pride luna.

Ko je na nebu luna,
ni več svetlo,
ampak temno!
Da luna ni osamljena,
ji družbo delajo zvezdice.

Tim Lajh, 3. b

Antonio Pintarič, 6. a

MOJA SESTRIČNA KAJA

Moji sestrični je ime Kaja, piše se Molnar. Stara je 9 let in hodi v 4. razred. Težka je 31 kg in visoka 140 cm. Je majhne in vitke postave. Ima podolgovat obraz, rjave oči ter rjave obrvi in majhen nos. Njeni lasje so dolgi, ravni in svetlo rjavi. Pozimi najraje obleče majico z dolgimi rokavi in dolge, tople hlače, poleti pa obleko.

Pozimi najraje obuje škornje, spomladi in jeseni teniske, poleti pa japonke ali sandale.

V glasbeni šoli se uči igrati violino. Uči se tudi jahati konja. Rada ima živali in veliko časa preživi s svojo starejšo sestro Lino.

Sara Molnar, 4. a

Lynn Petek, 3. a

JAKO MINI, JAKOMINI

Jakomini.
Jako, jako, jako mini.
Jakomini, jako, jako, mini.
Tam na cesti je sedel, tam iz breze dol je pel.

Jakomini!
Jako, jako, jako mini.
Na drevesu vedno še sedi.
Jako, jako, jako mini,
Jakomini, padel je na nos.

Jakomini?
Jako, jako, jako mini,
vedno nad vsem prevzet!
Jakomini, jako, jako, mini.
Mini, mini, mini.
Jako, jako, mini.
Jaz sem Jakomini in sem včasih res premini.

Tilen Jakomini, 5. a

Larisa Vrabl, 1. b

PRVOMAJSKA POČITNIŠKA DOŽIVETJA

Med prvomajskimi počitnicami smo z družino odšli v toplice. Pet dni smo preživeli v hotelu. Hotel je bil lepo urejen in nov. Zjutraj od 7.00 do 9.00 smo imeli zajtrk. Za zajtrk je bilo veliko različnih jedi. Po zajtrku smo se šli kopat. Tam je bilo veliko bazenov. Dosti smo plavali, se lovili in skrivali. Ob 13.00 smo imeli kosilo, ki je bilo samopostrežno. Potem smo se spet odšli kopat. Po večerji so imeli nočno kopanje, kar je posebno doživetje. V nedeljo smo odšli domov. V toplicah sem se imel odlično. Naslednji dan sem se moral začeti učiti, saj me čaka veliko preverjanj in preizkusov.

Kristjan Vinko, 8. a

ZGODBA O PRIJATELJSTVU

Prijateljstvo je nekaj najlepšega. Kaj pomeni biti prijatelj? Prijatelj je tisti, ki mu lahko zaupamo, se z njim družimo, se pogovarjamo. Najlepše se je z njim smejati in preživljati skupni prosti čas. Ko si v težavah, ti stoji ob strani in te nesebično podpira. Pri konjičkih se še bolj zblížata in pogosto imata skupne želje.

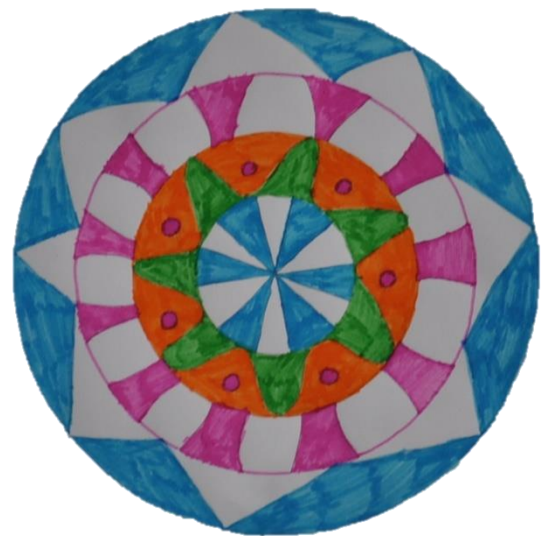
Prijatelj je kot SONCE, ki te spremlja VSAK DAN.

Lovro Pišek Svenšek, 8. b

LJUBEZEN

Lepa je zelo.
Je za vsakega od nas.
Ubežati ji ne moremo.
Borimo se za njo ves čas.
Ej, to ni tako lahko!
Zaljubiš se le enkrat v življenju.
Enkrat in takrat za vedno ...
Nežno, tako nežno ...

Jan Kopše, 8. a

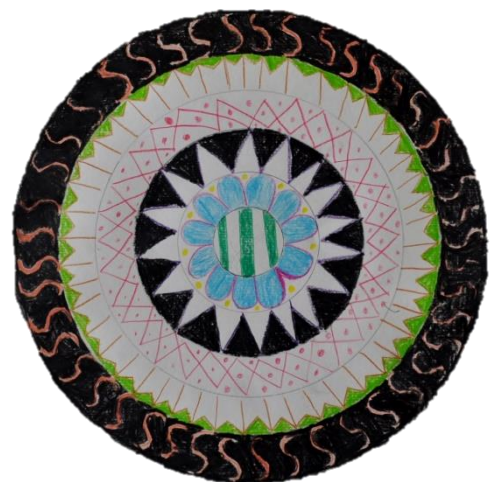

Borut Korez, 6. a

PRIJATELJU

Prijatelj moj, samevaš kakor pesek v puščavi?
Razgrajaš kakor veter v praznini?
In kot luna prideš na nebo – vse zasije.
Jutro se dviga na plano.
A nisi me zapustil.
Tako ljubezniv in prijeten.
Ej, pa tako iskreno prijazen.
Ljubeč ...
Jasnina te spremlja na poti.
Upanje pa živi in umre zadnje.

Tian Kaisersberger, 7. a

Manca Matjašič, 6. a

KULTURNI DAN V PESNIŠKEM VZDUŠJU

Za nami je že prvi kulturni dan. Ko smo prišli v šolo, smo se razdelili po razredih. Učitelji so nam predstavili dve pesnici; Anjo Adam in Majo Vidmar. Ob 10.00 sta imeli v mali telovadnici predstavitev njunega dela. Slišali smo veliko zanimivih pesmi in nekaj o njunem življenju. Predvsem mi je bilo všeč, kako sta vztrajali ob tem, kar radi počneta. Zaradi tega tudi uspeta. Ena od njiju je povedala, da ko je bila mlajša, tega njeni domači niso sprejeli. Skrivaj je pisala in čeprav ji ni nihče povedal, da mu je pesem všeč, je bila ona zadovoljna z njo.

Po predstavitvi smo imeli malico, se razdelili v skupine po razredih in imeli delavnice. V moji delavnici smo imeli angleške zgodbe, ki smo jih dokončali, prevajanja besedil iz slovenščine v angleščino ali obratno. Naša delavnica mi je bila všeč. V drugih delavnicah so oblikovali npr. pesmi, zgodbe, stripe ... Ko smo končali z delavnicami, smo imeli predstavitev izdelkov. Vsaka skupina je predstavila svojo delavnico. Ob koncu nam je koncentracija že nekoliko padla, a je bilo zanimivo poslušati druge predstavitve skupin. Ob koncu smo imeli kosilo in kulturni dan se je zaključil prijetno.

Lina Vaupotič, 8. a

Valentina Vogrinec, 3. a

PRVOMAJSKE POČITNICE – POPOTOVANJE PO IRSKI

Moje počitnice so bile prav zanimive. Najprej smo se 28. 5. odpravili v Bratislavo na Slovaško, od koder smo odleteli z avionom do Dublina na Irskem. Takoj ko smo pristali, smo si ogledali kraj Monasterboice, kjer smo videli lepo pokrajino in najrazličnejše križe, med drugim tudi najstarejši in največji križ v Evropi. Odpeljali smo se na zahod Irske, tam smo prespali v mestu Galway. Drugi dan smo se odpravili v pokrajino Connemara. Pokrajina je bila čudovita, videli smo tudi velike črede ovac. Ogledali smo si mesto Galway. Prespali pa

smo v mestecu Lisdorvarna. Naslednji dan smo si ogledali Moherske klife, kjer so nam jemale dih skoraj 200 m visoke stene. Nato smo se odpeljali do polotoka Dingle. Ogledali smo si 12 km dolge plaže in čudovito morje ter mestece. Prespali smo v mestu Tralee. Četrty dan smo se odpeljali do mesta Kilkenny, ki je bilo zelo lepo mesto. Imeli smo tudi nekaj časa za nakupovanje spominkov. Po dolgem dnevu smo prišli do Dublina, v glavno mesto Irske. Zadnji dan smo namenili le ogledu Dublina. Ogledali smo si katedralo Sv. Patrika. Nato smo imeli 3 ure časa. V tem času smo si ogledali mesto in tudi nakupovali spominke. Po dolgem dnevu smo se odpeljali do letališča. Z letalom smo šli do Budimpešte, nato pa zgodaj zjutraj domov.

Irska je zelo lepa država z lepo pokrajino, z raznoliko kulturo in z nenavadnimi običaji. Bilo je nepozabno in ti spomini bodo za vedno v mojem srcu.

Zala Majhen, 8. a

Julija Mohorič, 3. b

KULTURNI DAN V DRUŽBI SLOVENSkih PESNIC

V petek, 16. 9. 2016, je za učence od 7. do 9. razreda potekal prvi kulturni dan z naslovom Delavnice kreativnega pisanja.

Učenci smo se prvo šolsko uro z razredničarko dobili v učilnici, kjer nam je povedala nekaj več o pesnicah Alji Adam in Maji Vidmar. Zatem smo odšli v telovadnico, kjer smo si ogledali literarni nastop, ki je trajal eno uro. Po malici smo odšli v učilnice, kjer je bilo nekaj učencev iz 7., 8. in 9. razreda. V vsaki učilnici smo tudi nekaj izdelali; npr. v naši učilnici smo izdelovali plakate, oblikovali zgodbe in še veliko drugih zanimivih stvari, v drugih učilnicah pa so pisali pesmi, zgodbe, izdelovali plakate, stripe, tako da dela ni zmanjkalo.

V vsakem prostoru se je nekaj dogajalo. Medtem ko smo učenci od 7. do 9. razreda izdelovali plakate, stripe, zgodbe, so mlajši razredi imeli športni dan. Za izdelavo vseh teh stvari smo imeli približno 2 šolski uri s 5-minutnimi odmori. Ob 12. uri smo odšli v telovadnico, kjer smo predstavili svoje izdelke. Končali smo približno ob enih, nato pa smo odšli na kosilo. 1. kulturni dan je bil zanimiv ter poučen. Mislim, da smo vsi učenci doživeli kaj lepega in se veliko novega tudi naučili. Tokrat smo se poskušali v pisanju, ustvarjanju, in v nekaterih se je mogoče prebudila pesniška žilica.

Nina Klaneček, 8. a

MEDGENERACIJSKO BRANJE V MESECU NOVEMBRU

Medgeneracijsko branje je branje, pri katerem sodelujemo učenci in učitelji OŠ Hajdina. Pri medgeneracijskem branju smo ta mesec obravnavali pesniško zbirko Saše Vegri z naslovom Naročje kamenčkov. Srečanje je potekalo v prijetnem vzdušju v prostorih šolske knjižnice. Nekatero pesmi so bile vesele, razigrane, hudomušne, druge spet umirjene, razmišljujoče, žalostne. Učenke 9. razreda so pripravile povzetek in lep plakat. Nato smo učenci in učitelji prebrali naše najljubše pesmi in jih opisali s svojimi besedami – kako jih dojemamo, čutimo. Bilo je prav zanimivo poslušati mnenja drugih. Druženje je trajalo približno eno uro in pol, minilo pa je res hitro. Imela sem se lepo in bilo mi je zanimivo.

Za naslednjo knjigo smo izbrali delo Janje Vidmar z naslovom Otroci sveta, da se ne bomo potepali samo po naših krajih ...

Zala Majhen, 8.a

Matevž Kokol in Maja Veis 1. b, Maša Černezel, 1. a

ZAKAJ RAVNO PREŠEREN?

Zakaj Prešeren? Zakaj je ravno on naš največji pesnik?

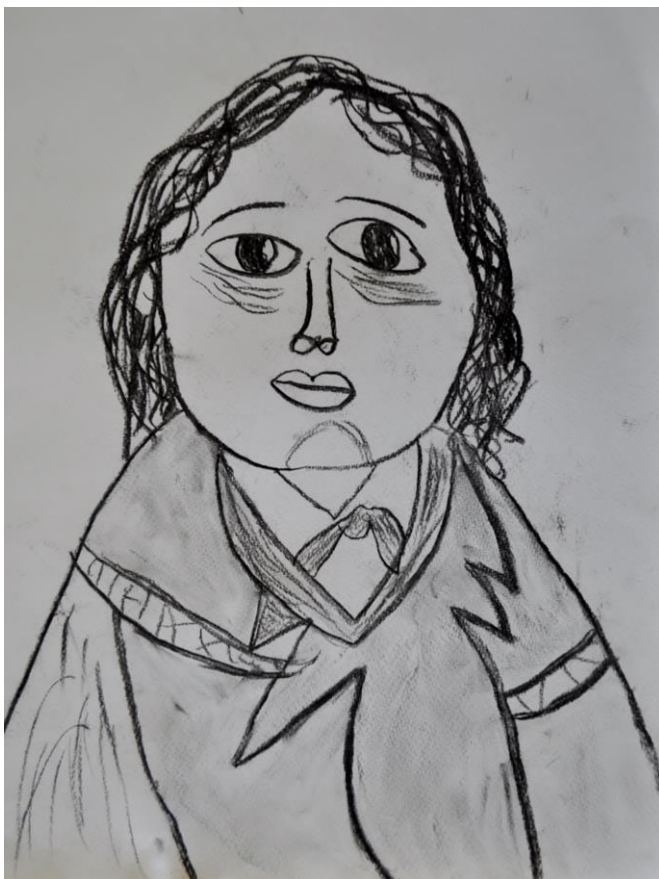
Vsak si ga lahko razlaga po svoje. O njem kroži veliko anekdot, katerim nekateri ljudje verjamejo.

Jaz ga doživljam tako: bil je zelo poseben, zato ga marsikdo in celo družina niso razumeli. Veliko so zahtevali od njega, a je močno stal za svojimi odločitvami. Zahvaljujoč prijateljema je začel pisati pesmi. Zaradi zavrnjene ljubezni je velikokrat preveč pogledal v kozarec. Nikakor se ni mogel sprijazniti s tem dejstvom. Kako je vse to doživljal, se mi ne zavedamo. Kakšne bolečine, hrepenenje in žalost je pretrpel zaradi svoje drugačnosti. Umrl je neznan, ljudem nič vreden in ne spoštovan.

Ali ga ljudje zdaj spoštujemo? In vemo, kaj vse je vložil v svoje pesmi? Kakšne mojstrovine so nastale?

Na ta vprašanja lahko odgovori vsak sam. Če se malo poglobimo v njegovo življenje in ga poskušamo razumeti, ugotovimo, da je pisal z ljubeznijo, strastjo in bolečino. Iz Prešernovega življenja se naučimo, da je potrebno živeti za to, kar si želimo in gremo svojim ciljem naproti, kljub vsem težavam in pastem, ki nam stojijo na poti do našega cilja!

Lina Vaupoti, 8. a

Ela Gašparič, 1. b

CIRKUŠKI DETEKTIV

Učenci 7. razreda OŠ Hajdina z enoto Vrtec so se udeležili odprtja razstave lutk z natečaja Knjigovanje 2016 – MOJ NAJLJUBŠI SLOVENSKI KNJIŽEVNI LIK na 32. SLOVENSKEM KNJIŽNEM SEJMU dne 23. 11. 2016 ob 11. uri v Cankarjevem

domu v Ljubljani. Dogodek je trajal kakšni dve uri, mladi lutkarji pa so prinesli s seboj svoje lutke in jih predstavili občinstvu. V predstavi so sodelovali učenci: Tadej Murko, Blaž Obreht in Alen Lončarič. Lani je s tem projektom pričela mentorica Tatjana Lukovnjak, kasneje so se ji pridružili tudi mentor Damjan Kobale, ki je pomagal pri izdelavi lutk, ter šolska knjižničarka, ga. Silva Hajšek, ki se je posvetila besedilu.

NATEČAJ KNJIGOVANJE 2016 povabi k sodelovanju otroke vrtcev in učence osnovnih šol v Sloveniji in zamejstvu. Otroci v vrtcu oziroma učenci na šoli izdelajo ročno lutko ali marioneto najljubšega **slovenskega knjižnega junaka**, pošljejo njeno fotografijo ter na kratko opišejo, zakaj so se odločili ravno zanj. Učenci so v priprave vložili veliko truda in pripravili lep nastop. V prijetnem spominu pa nam bo ostala tudi vožnja z vlakom in obisk naše prestolnice – lepe Ljubljane.

Mentor: Aleš Sakelšek

BRALNO ZNAČKO ZA STAREJŠE UČENCE ZAKLJUČILI Z OBISKOM TONETA PARTLJIČA

Tone Partljič nas je obiskal 20. 4. 2017. Okrog 9.30 smo v šolski telovadnici pričeli s krajšo dramsko stvaritvijo dramske skupine iz Skorbe, nadaljevali pa s predstavitvijo našega pripovednika in njegovih del. Vsi smo ga nestrpnost pričakovali, učenci 7. in 8. razreda pa smo zanj pripravili nekaj zanimivih vprašanj. Bil sem zelo neučakan, saj sem se veselil srečanja z njim.

Po zaigrani igrici je gospod Tone povedal svoj komentar, igrico pohvalil in igralcem dal nasvete za naslednjič. Nato smo ga prijazno pozdravili. Bil sem eden izmed štirih, ki smo izvajali intervju. Gospod Tone se je na kratko predstavil in nam povedal nekaj zgodb iz svojega življenja. Velikokrat so bile smešne. Najbolj se mi je vtisnila v spomin zgodba, kako so se v njihovih časih otroci poročili. Bila je zelo smešna. Potem nam je pripravil nekaj iger. Prva igra je bila smešna verzija Julije in Romea. Med igranjem smo se veliko smejali. Po tej igri je sledila igra ugibanja knjižnih likov, zato je gospod Tone poslal ven iz telovadnice gospo ravnateljico in učiteljico Tatjano. Izbral je nekaj učencev in jim dodelil knjižne junake ter jim dal napotke, kako jih odigrati. Ko so vsi igralci vedeli, kaj morajo narediti, smo nazaj v telovadnico poklicali učiteljico in ravnateljico. Nato sta začeli ugibati knjižne lik, ki sta jih brez težav prepoznali. Nato je sledil intervju. Na vsa vprašanja je z veseljem odgovoril. Najbolj se mi je vtisnila v spomin njegova zgodba, ko je hotel prijeti sonce in se je zgodaj zjutraj zbudil in prečkal hrib, da bi ga dosegel. Ko se je povzpел na hrib, je

spoznal, da je sonce na naslednjem hribu. Ko se je povzpел na tega, je končno ugotovil, da je sonce daleč na nebu in da ga je nemogoče prijeti. O tej svoji prigodi je napisal knjigo *Hotel sem prijeti sonce*. Dobil je tudi **Prešernovo nagrado za življenjsko delo**.

Tone Partljič se mi je zdel zelo duhovit in vesel človek. V šolski telovadnici je bilo veliko smeha. Srečanje s Tonetom Partljičem je bilo prijetno doživetje, zato bi mi bilo zelo žal, če bi ga zamudil.

Alen Lončarič, 7. a

TATICA ZVEZD

Zgodba govori o dečku, ki dobi super moči in o zlobni čarovnici, ki z neba krade zvezde.

Neko jutro, ko sem se zbudil, sem bil s posteljo vred v kuhinji. To se mi dogaja skoraj vsak dan, zato se nisem čudil. Ko sem se najedel, sem se odpravil v šolo. Tam me vsi kličejo strahec, saj si ničesar ne upam ušpičiti.

Dogajati so se začele zelo čudne stvari, z neba so začele izginjati zvezde. Neko noč, ko sem se odpravljaj spat, sem opazil samo dve zvezdi in komet, zato sem si nekaj zaželel. Želja se mi je uresničila. Ker sem na nebu opazil nekaj letečega, sem skočil visoko v nebo. To je bila čarovnica, ki je hotela ukrasti zadnji dve zvezdi. Vzel sem eno in poskušal še drugo, a mi ni uspelo, saj sva se s čarovnico zaletela. Ker je pri padcu izgubila palico in sem jo našel, sem jo vzel ter odšel domov z zvezdo. Zvezda mi je povedala, da čarovnica iz njih izdeluje napoj, zaradi katerega dlje časa živi. Zato sem se odločil, da jih grem rešiti. S čarobno palico sem se odčaral v njeno skrivališče. Tam so bile vse zvezde v kletkah. S pomočjo čarobne palice sem jih rešil in poletele so nazaj na nebo. Čarovnico pa sem pomanjšal in jo zaklenil v kletko, kjer so prej bile zvezde. Odšel sem domov in razmišljal o mojem razburljivem dnevu.

Ker sem uspel rešiti vse zvezde, lahko še danes, če se ozreš v nebo, vidiš njihov sijaj.

Marcel Karo, 6. a

Vid Skledar, 3. a

NA BOŽIČNI VEČER

Bilo je 24. decembra v petek. Na žalost sem morala v šolo. O, skoraj sem se pozabila predstaviti! Ime mi je Zala, stara sem 13 let in obiskujem 8. b razred. Začel se je pouk in vsi učitelji so bili veseli. Zakaj? Bil je navaden dan, kot vsi drugi. No, vsaj meni se božič ni zdel kaj zanimivega.

Ko je zazvonil zvonec, sem morala po hodniku navzdol do matematične učilnice. »O, ne, pa ne matematika.« sem vzdihnila. Ko se je pouk končno končal, sem odšla na avtobus in domov. Vstopila sem v hišo in zaklicala: »Ali je kdo doma?« Nihče se ni oglasil. Zato sem odšla kar spat. Naslednje jutro sem počasi odšla navzdol po stopnicah in stopila v dnevno sobo. A naenkrat sem se znašla v snegu. Pogledala sem navzgor in opazila tablo z napisom: dobrodošli na Severnem polu. Odšla sem do najbližje vasi. Vsi prebivalci so bili škratje in na sredini vasi je stala ledena palača. Vstopila sem ter zaklicala: »Je kdo tu?« Počasi je prišel do mene debel Božiček ter vprašal: » Mi pomagaš nahraniti jelene?« Takoj sem privolila. Odšla sva v hlev, kjer sva nahranila jelene. In Božiček je odletel, jaz pa sem se znašla na svoji postelji in spet zaspala. Spala sem kakšno uro, ko je naenkrat nekaj zaropotalo. Na strehi je bil Božiček s svojimi sanmi. Takoj sem stekla na streho in Božička vprašala, kaj se je zgodilo. Odvrnil je: » Leteli smo, naenkrat pa je Rudolf začel šepati in smo padli.« Pogledala sem Rudolfa ter opazila rano na njegovi nogi. Hitro sem ga oskrbela. Božiček je dejal:»Koliko otrok bo zdaj nesrečnih«saj ni takoj opazil, da sem Rudolfa oskrbela. Kasneje je bil Božiček spet srečen in se mi je zahvalil ter odletel.

Naslednje jutro sem šla po stopnicah navzdol in sedla pod jelko. Spomnila sem se, da sem rešila božič. In takrat sem spoznala čar božiča.

Laura Jambrovič, 6. a

Taja Novak, 4. a , Matevž Ranfl in Lynn Petek 3.a, Urban Skledar, 4. a, Iva Ogrizek, 3. b

BOŽIČNA USODA

Bilo je nekaj dni pred božičem. Božiček je v svoji delavnici že pridno pomagal svojim palčkom zavijati darila.

23.12. so v bolnišnico v Ameriki pripeljali dečka Alexa. Zelo bolan je ležal v postelji. Njegova mama in oče sta izvedela, da je hudo z njim. A Alex se naenkrat zbudi! Začne govoriti in premikati roke. Mami in očetu pove, da si za božič želi samo to, da bi ga Božiček obiskal v bolnišnici. Božičku čez nekaj ur zazvoni telefon. Oglasi se mama, vsa

objokana in ga prosi, da pride obiskat njenega sina v bolnišnico.

Božiček čez nekaj ur prispe v bolnišnico v Ameriki. Čez sedem ur ga Alex že spozna in mu pove, da je zelo bolan. Božiček Alexa objame in mu na uho zašepeta, da je njegov glavni škratek. »A sem res tvoj glavni škratek?« ga ves začuden in hkrati vesel vpraša Alex. »Seveda si,« mu odgovori Božiček. Alex v Božičkovem objemu zajoče in mirno zaspi.

Jan Levstik Kelc, 1. a

Manca Matjašič, 6.a

IZLET

Nekega dne med božičnimi prazniki si je Kaja zaželela iti v Postojnsko jamo. Naslednji dan, ko je to vedelo že pol vasi, so se vaščani odločili, da zberejo denar in se skupaj odpravijo z velikim avtobusom v Postojnsko jamo.

V petek so vsi stopili v avtobus, se počasi odpeljali in se zabavali. Med potjo so se ustavili na bencinski črpalki Petrol pri Ljubljani. Ko so prispeli, so kupili vstopnice s skupnim denarjem, ki so ga zbrali. Počasi so se odpravili na vlak in že so bili na ogledu jame. Ko je bilo ogleda konec, so se z avtobusom odpravili domov.

Kaja je skupno dogodivščino opisala v svojem dnevniku, saj se ji je uresničila velika želja.

Lora Šadl, 6. a

PRAVLJICA O HIACINTI

Nekoč pred davnimi časi, da boste vedeli, še pred dinozavri, je bil svet poln cvetočih rastlin in malih ljudi. Imenovali so se cvetniki. Cvetniki so bili majhni, prikupni in prijazni. Med njimi pa je bila ena prav posebna deklica, po imenu Hiacinta. Hiacinta je imela tri starejše sestre in enega starejšega brata. Hiacinta se je zelo dobro razumela z bratom. Sester, njih pa ni marala. Do nje so bile namreč zelo nesramne, in sicer samo zato, ker je bila Hiacinta najmanjša v 2. razredu.

Nekega lepega sončnega dne se je deklica odpravljala v šolo. Na pol poti so jo presenetile sestre. Vzele so ji torbo in si jo začele metati vse povprek. Ko je brat to videl, se je zgrozil nad svojimi sestrami. Torbo so ji takoj vrnil. Naslednje jutro pa... Ko se je Hiacinta odpravljala v šolo, so jo ugrabili trije temni vilini (hudobni cvetniki). Brat in sestre so to videli in stekli za avtomobilom. Niso mu mogli več slediti. Otroci so začeli bridko jokati. No, vsaj sestre, brat, on pa ni jokal. Zavpil jim je le, naj se opogumijo in gredo naprej. In res, prišli so do skrivališča, kjer je bila ugrabljen Hiacinta. Ko so končno prišli domov, so se sestre opravičile Hiacinti in bratu, ker so bile grde do nje. Otroci se prej sploh niso zavedali, kaj imajo. Da imajo samo drug drugega, saj so starši že kar nekaj časa pokojni.

Torej vedite, če imate mlajšega bratca ali sestrico, si bodite dobri, ker mogoče ne veste, kaj imate.

Šanaja Zupanič Robar, 6. a

ODRASTEŽ

Ko bom odrastel,
bom velik in možat.

Postati hočem čarovnik,
čaral bom nasmeške odraslih.

Postati hočem zdravnik,
pomagati bolnim.

Postal bi pesnik,
uspaval bi male otročke...

A najraje bi ostal,
mamin mali junak

Tia Pleteršek, 6.a

Jure Kozel, 1. b

MOJ RAZRED

Sem učenec 7. razreda, kar pomeni, da ne morem biti »normalen«. Življenje trinajstletnika je res naporno, a kaj hočeš? Odraščamo.

V razredu nas je 25 učencev. Naša razredničarka je Urška Medved, ki nas tudi poučuje angleški jezik. Pravi, da znamo biti včasih tudi naporni. Saj je res. V razredu se ne razumemo najbolje, ampak ko potrebuješ sošolce, bodo vedno ob tebi. Vsi za enega – eden za vse. Vsak je pač poseben in karakterni močan. Med nami so športniki, računalničarji, umetniki in še bi lahko našteval.

Najbolj se spomnim ene prigode iz šole v naravi na Peci. V domu zraven nas je bila še ena druga šola. Z njimi smo tekmovali pri vseh mogočih športih. Zadnji dan je bil disko večer, na katerem smo imeli plesni dvoboj. Bili smo zelo tekmovalni. Vsak je pokazal najboljši gib. Takrat smo res bili kot eno. Bil je zelo dober občutek.

Z leti smo postali vedno bolj povezani. Sklenili smo dobra prijateljstva in upam, da jih bomo ohranili še po osnovni šoli.

Naš razred bi opisal z eno besedo: PRIJATELJSTVO.

Alen Lončarič, 7. a

SERGEJA KOLARIČ

Sergeja je dekle, ki jo težko spregledaš na cesti. Ima rjave oči, rjave lase, zapečena pa je kot pečenka. Je srednje postave.

Njeno življenje se je začelo 16. avgusta 2004. Rodila jo je Aleksandra Zupanič v ptujski bolnišnici. Ko je prišla domov, jo je doma pričakal pes Aron. Sergejino življenje je imelo veliko vzponov in padcev (večinoma fizičnih). Kolo se je naučila hitro voziti, zato se je nekoč odločila, da se bo s kolesom zapeljala dol po stopnicah, naravnost v klet. To je bil njen prvi padec, ki je pustil brazgotino, ki jo ima še zdaj. Presekala si je čelo in morala je dobiti sedem šivov.

A to še ni vse. Ko sta šla z njenim bratrancem Timotejem ribarit, si je trnek zapičila v prst. In spet je bila pri zdravniku na šivanju.

Sergeja je imela kar razburljivo otroštvo, a v osnovni šoli se je vse šele prav začelo. V drugem razredu jo je sošolec vrgel čez mizo in spet se je znašla med poškodovanimi.

V nadaljnjih letih je že začela skrbeti za sebe in ni bila več toliko pri zdravniku. A ko je začela skrbeti za sebe, je pozabila skrbeti za šolo. V šestem razredu je namreč dobila svojo prvo nezadostno, in to pri matematiki. A na koncu leta je bila vseeno prav dobra.

Bilo je konec leta in začela so se počitnice. Najboljši čas za Sergejo, saj je takrat nihče ne gnjavi s šolo, pa še rojstni dan ima avgusta. Zanjega je preživela na Ptuju z Nino, dokler ni srečala mene v McDonald'su. In tako je bil njen rojstni dan še bolj pester. Preostanek počitnic je preživela v toplicah.

Sedaj je v 7. razredu na osnovni šoli Hajdina. Čeprav se za njo življenje še ni prav začelo, ima veliko spominov, ki bo ji lahko pripovedovala svojim otrokom.

Metka Šimunkovič, 7. a

MOJ BRAT BLAŽ

Moj brat Blaž se je rodil 3. novembra leta 1993. Od mene je starejši 10 let. Ima drugačne hobije in lastnosti kot jaz, ravno zato pa je najin odnos toliko bolj zanimiv. Kljub pogostim preprirom se odlično razumeva. Nikoli pa si nisem mislila, da bi njega – dolgolasega, potetoviranega in oblečenega v črna oblačila - zanimala zvrst, kot je opera. Najin okus za glasbo je namreč zelo različen, ampak nekoč sva ugotovila, da je obema fascinantna klasična glasba in opera.

Za moj 13. rojstni dan sva šla v SNG Maribor. Ogledala sva si operno predstavo Rensko zlato. Trajalo je približno dve uri. Oba sva zelo uživala. A to ni najin edini lep spomin.

Že od nekdaj sva zelo povezana. Kot najstnik je z mano hodil na sprehode, najraje sva imela gozd v bližini babičine hiše. Tja sva hodila vsak dan. Zraven sva si nosila hrano in pijačo ter še veliko drugih stvari. Več let sva hodila tja. Naredila sva si stole in mizico iz odžaganih debel in zaveso iz tankih vej in listov. Postala sva navezana na ta kraj. Nekega dne sva šla proti temu gozdu. Ko sva prišla do vhoda, sva opazila luknjo. Razmislila sva in ugotovila, da je luknja od lisice. Blaž je bil takrat star 15 let, jaz pa skoraj 5, zato sva se bala še naprej hoditi tja. Nikoli več nisva šla v tisti gozd, vse do prejšnjega poletja. Spet sva šla na dolg sprehod in iskala najine najljubše kraje. Odločila sva se iti tudi do tistega gozda. Drevesa so bila podrta, miza in stoli so izginili, vhod pa je bil poraščen, oziroma sploh ga ni bilo več videti.

Eno meni zelo dragih mest v vasi pa je bilo globoko v gozdu. Z bratom sva hodila tudi tja. Šel si po cesti, prišel do velikega in temačnega gozda, šel skozenj in prišel si na malo potko. Šel si po njej in prišel do stare lesene lovske hiše. Zmeraj sva ležala na orošeni travi pod lovsko hišo, gledala nebo, se igrala in pogovarjala. Ta lovska hiša stoji še danes in z Blažem sva jo nedavno tudi obiskala. Je zapuščena in napol podrta, a nama še danes veliko pomeni.

Moj brat mi je vzor in imam ga zelo rada.

Lana Varžič, 7. a

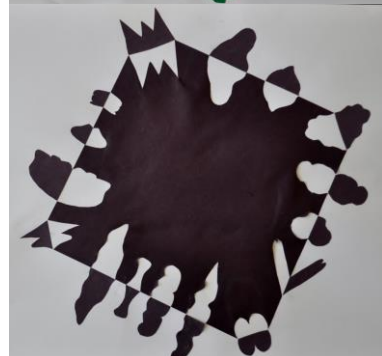
DNEVI PRETEKLI

Danes se tega spominjam,
kako čez leta se spreminjam.
Tisti dnevi pretekli so šli stran,
Ampak, kdo ve kam.

Bili so dnevi veseli,
ko bila sem še brez skrbi,
vendar teh dni že dolgo več ni.
Takrat navdušeno sem skakala,
ko soseda iz vrtca sem čakala.

Zdaj pa komaj čakam na počitnice,
ko spet bom lahko zaplavala med trenutke,
ko čofotale so plavutke.

Manja Ekart, 9. a

Neja Šerdoner,

Patrik Amon in

Sara Molnar, 4. a

Miha Krajnc, 1. a

SPOMINI

Zdaj mislim na dneve pretekle,
veliko spominov se obudi,
ne vem, kaj naj opišem,
a vsakemu se kdaj kaj pripeti.

Spomnim se na dneve pretekle,
tiste žalostne, pa tudi vesele,
ko sva z babico pecivo pekle,
ko s prijateljicami veliko smo pele.

Tisti dan mi še posebej v spominu je ostal,
prvi dan v šoli,
ko z mamo prispeli sva,
to prava evforija je bila.

V glavi sem šolo drugače si predstavljala,
tam sem pravi raj si upodabljala.
Nič ocen, samo zabava,
zdaj od testov boli me glava.

Ampak zdaj, ko ozrem se nazaj,
ko pomislim na ta namišljen raj,
sploh ni bilo tako slabo,
ker takih prijateljev nikoli več ne bo.

Lana Vajda, 9. a

Aljaž Gabrovec, 8. a

OBISK OŠ SIDE KOŠUTIĆ NA HRVAŠKEM

V petek, 17. 2. 2017, smo se zjutraj okrog pol devete ure odpravili v našo sosednjo Republiko Hrvaško, kjer smo imeli srečanje z učenci iz OŠ Side Košutić Radoboj. Odšlo nas je 56 učencev, z učitelji 62. Takoj ko smo prišli, nas je njihova ravnateljica ga. Milena Veseljak nagovorila, nato pa nas je čakala še pogostitev, kar mi je bilo zelo všeč. Po pogostitvi smo imeli program v telovadnici. Tam smo se mi predstavili s harmoniko, pevskim zborom in pesmijo. Učenci iz OŠ Radoboj pa so imeli še krajšo dramsko uprizoritev in folklorno skupino. Za tem smo se razdelili v delavnice, ki so jih pripravili za nas.

Možnih je bilo sedem delavnic. Jaz sem bila v jezikovno umetniški delavnici, kjer smo si sprva ogledali kratek filmček o njihovi domovini.

Nato smo se razdelili v skupine po starosti, kjer sva s sošolko Lano spoznali dve novi prijateljici Ano in Ivono, s katerima imava stike še danes.

Ker hodiva k izbirnemu predmetu hrvaščina, sva lahko z drugimi komunicirali in razumeli vse, kar je kdo povedal.

V naši skupini smo pripravljali kratke pogovore, nekakšno dramsko igro. Pisali smo o našem prvem srečanju v hrvaškem in slovenskem jeziku. Potem pa smo morali naše delo predstaviti še vsem drugim učencem. Po evalvaciji smo odšli na kosilo. Zatem smo si ogledali še muzej Radoboja, kjer je bilo veliko fosilov, kamnov in manjši rudnik, da smo si lažje predstavljali, kako je bilo v starih časih. Žal je hitro prišel čas za odhod in z Lano sva se poslovili od novih prijateljic. Bilo mi je zelo všeč, saj sem spoznala, da vem več hrvaškega jezika, kot sem si predstavljala. Veselim se že naslednjega srečanja z učenci iz OŠ Radoboj, ki bo potekal aprila, tokrat na naši šoli.

Manja Ekart, 9. a

Lovro Pišek Svenšek, 8. b

OBISKALI SMO PRIJATELJSKO ŠOLO – OŠ SIDE KOŠUTIĆ V RADOBOJU

V petek, 17. 2. 2017, smo se ob osmi uri zjutraj z avtobusom podali v Radoboj. Na pot smo se odpravili v pričakovanju, da bomo tam preživel lep dan, se v delavnicah naučili kaj novega in spoznali nove prijatelje. In tako je tudi bilo.

Ob prihodu nas je pozdravila ravnateljica, ga. Milena Veseljak. Po pogostitvi smo v šolski telovadnici imeli pozdrav, kjer so nam učenci povedali, kje se nahajajo naše delavnice. Sama sem bila v jezikovni delavnici, kjer sva s sošolko bili v skupini z dvema hrvaškima vrstnicama. Pogovarjale smo se v hrvaščini, saj imamo tudi mi na šoli izbirni predmet hrvaščino, ki ga obiskujem tudi sama. Pri delavnicah smo morali napisati igro vlog v slovensko-hrvaškem jeziku, katere glavna tema je bilo domoljubje. Igro smo predstavile na zaključni predstavitvi. Po delavnicah smo si z novimi prijateljicami izmenjale kontakte in odšle na kosilo. Kasneje smo odšli do muzeja v Radoboju, kjer smo lahko videli veliko zanimivih fosilov in kamnin. Po zanimivem in poučnem ogledu muzeja smo se poslovili od novih prijateljev in se odpravili domov. Na poti smo že razmišljali o naslednjem srečanju, ki bo potekalo na osnovni šoli Hajdina. Domov smo prišli polni novih izkušenj in novih znanj.

Lana Vajda, 9. a

ZAČETEK APRILA NAM JE POLEPŠALO PRIJATELJSKO SREČANJE OŠ HAJDINA IN OŠ SIDE KOŠUTIĆ RADOBOJ

Prijateljstvo je občutek, ki ti ga nihče ne more vzeti; raste z besedo, prisotnostjo, trdom v sebi in brezmejno srčnostjo. Čas krepi njegove vezi – konca ni in ne kraja ...

(Irena Vesenjāk)

V začetku aprila, točneje 7. 4. 2017, je bilo drugo večje prijateljsko srečanje med OŠ Hajdina in OŠ Side Košutić iz Radoboja. Obiskalo nas je 52 učencev, 8 učiteljev ter ga. ravnateljica Milena Veseljak iz OŠ Side Košutić Radoboj. Učenci so nestrpno pričakovali hrvaške prijatelje, s katerimi so navezali stike že v mesecu februarju.

Srečanje se je pričelo po 12. uri, ko smo se z avtobusom zapeljali proti Občini Hajdina in si ogledali tudi cerkev sv. Martina; tam nas je prijazno sprejel g. župnik - Marijan Fesel. Cerkev je bila okrašena v predvelikonočnem vzdušju in

učenci so lahko zastavili različna vprašanja. Po kosilu je sledilo enajst delavnic po različnih predmetnih področjih, tako so učenci lahko pokazali svoje talente. Delo je potekalo usklajeno, učenci so lepo sodelovali in nastalo je veliko zanimivih izdelkov.

Po 16. uri smo pričeli s predstavitvami skupin in druženje zaključili s prijetnim slovensko-hrvaškim kulturnim programom. Obe ravnateljici sta spregovorili nekaj prijetnih besed, hrvaški učitelji in učenci pa so domov ponesli skromna darilca, ki jih bodo spominjala na doživetja v slovenskem okolju.

Irena Vesenjāk,

prof. slovenščine in koordinatorica dogajanja

Učenci so zapisali nekaj vtisov:

»Na delavnicah je bilo zelo zanimivo, dobro sem se razumela s hrvaškimi učenci, skupaj smo sodelovali ter se hkrati naučili veliko novega.«

Mia Molnar, 9. a

»V petek sem bila v športni delavnici; v tej delavnici so bili tudi: Lana, Iva, Marko, Lovro, Matija in Alen. Bili smo zunaj, kjer smo počeli veliko stvari in se zelo zabavali. Igrali smo nogomet in se veliko smejali. S sosednjo šolo smo se precej zblížali. Na koncu je sledila predstavitev delavnic in krajši kulturni program. Upam, da se bomo še videli.«

Tia Furman, 8. a

»Druženja s Hrvati sem se zelo veselila. Ko smo se razdelili po delavnicah, smo se najprej spoznali in imeli uvodno pesem, na katero smo pripravili koreografijo. Bilo je zelo zabavno. Nato smo na klasično pesem Akvarij izdelali ribe in morsko travo, naredili smo sceno in prikazali gibanje akvarija. Dobila sem nove prijatelje in že se veselim novega srečanja.«

Lina Vaupotič, 8. a

»Ko smo prišli v šolo, smo že vsi nestrpno čakali, kdaj bodo prišli učenci iz OŠ Radoboj. Najprej smo si skupaj ogledali občinsko zgradbo in cerkev sv. Martina, nato smo imeli kosilo in v telovadnici naredili skupinsko fotografijo. Našo delavnico sta vodili učiteljici Irena Vesenjāk in Marjana Ivanović. Bilo mi je zelo

všeč, saj smo brali, prevajali in oblikovali slovarčke in spoznala sem učenko iz druge šole. Želim si še več takšnih srečanj.»

Pia Emeršič, 7. a

»V petek, 7. 4. 2017, so na našo šolo prišli Hrvati. Nestrpno smo jih čakali. Jaz sem bila v angleški delavnici, kjer smo pisali preproste pesmi v angleščini. Srečanje mi je bilo všeč, saj je lepo, da navežemo stike z drugimi državami.»

Metka Šimunkovič, 7. a

»V likovni delavnici smo se imeli zelo lepo, pridno smo barvali pisanice. Nekateri velike, drugi male. Spoznali smo kar nekaj hrvaških učencev. Ob koncu delavnic smo pobarvali veliko raznolikih pisanic in jih predstavili drugim učencem.»

Zala Majhen, 8. a

Valentin Vogrinec, 8. b

PRIJATELJ

Prijatelj obično sjedi za istim stolom kao ti
i gleda slične stvari kao ti.

Prijatelj se nikada ne pretvara
i ne izgovara riječi, koje pogode i bole.

Prijatelj je onaj tko čeka kada sve drugo bježi.

Prijatelj je onaj, koji nikad ne podiže ruke
i konačno – prijatelj je uvijek tamo,
kamo ne voliš ići sam.

Preljepa pjesma, koja nosi PORUKU PRIJATELJSTVA I
SURADNJE, RAZGOVORA, DRUŽENJA I OSTVARIVANJA
NOVIH IDEJA – SVE TO JE POTICAJ ZA LIJEPŠI SVIJET I
BOLJU BUDUĆNOST SVIH NAS, NAŠEG PLANETA. A NA
MLADIMA SVIJET STOJI, A ODRASLI PRUŽIMO RUKU I
NADAMO SE, DA ZAJEDNO BIRAMO PRAVI PUT.

Prevod pesmi Saše Vegri: Prijatelj,
učenici izbirnoga predmeta HRVAŠČINA

Mija Hostnik, 1. a

WRITING SIMPLE POEMS

Black is the night
That holds
Me in bed.

Black are the demons
In my
Head.

Super fun
Cool to learn
Happy students
Open doors
Open hearts
Love everywhere.

(Iva Mutak)

Black is the dog
That haunts
My dreams.

Black is the wound
In my heart
That screams.

(Metka Šimunković, 7.r)

Yes to love
No to hate
Yes to red
No to black
Yes to yes
No to no
It's Valentine day, Valentine day,
Valentine day.

(Iva Mutak)

Golden is the gold
That every person has.

Golden are hands
That always work
That are always calm.

Golden is the heart
That lives
In our body.

(Iva Mutak)

On Monday I saw light.
On Tuesday I touched the ground.
On Wednesday I heard birds.
On Thursday I tasted nature in the
air.
On Friday I smelled flowers.
On Saturday I felt the wind in my
hair.
On Sunday I met spring.

(Iva Mutak)

Rain.
Rain is cold,
Rain is cold, sad,
Is cold sad boring,
Cold, sad, boring, wet.
Drops.

(Vita Belić, 7.a)

Sleep, sleep, sleep
Chasing boys
Hello to a good job
Overloaded with homework
Obsessed with my phone
Library smell brings back memories.

(Metka Šimunković, 7.r)

On Monday I can't get out of my
bed.
On Tuesday I'm the most serious
person in the whole world.
On Wednesday I start being
sociable.
On Thursday I'm hard-working.
On Friday I'm all happy.
On Saturday I'm energetic and easy-
going.
On Sunday I pray to stop the time.
And on Monday the story starts all
over again.

(Vita Belić, 7.a)

Gašper Črnko, 1. a

ALWAYS

Any time
Life is ours
Way we choose
Away from pain
You are yourself
Stay the same!

(Monika Cerovski, 7.r)

Easy
Normal
Joy
One of my favourite things
Yes
Me
Exciting
No one except me
Trying to live it.

(Andrija Mikša)

Sky.
Sky is blue,
Sky is blue, perfect,
Is blue, perfect, cloudy,
Blue, perfect, cloudy, wide.
Night.

(Andrija Mikša)

Everyone likes him
Noisy man
Generous person
Lucky guy
Intelligent brother
Shy little boy
Helpful.

(Patrik Tušek)

Football.
Football is awesome,
Football is awesome, healthy,
Is awesome, healthy, hard,
Awesome, healthy, hard, fun.
Soccer.

(Patrik Tušek)

So quiet
Peaceful
A lot of stars
Clear
Empty.

(Andrija Mikša)

COLOURS

All of them
Beautiful colours,
Cold ones,
Dark ones
Easy to make ,
Free.
Green grass,
Happy yellow,
I love them all,
Just like grey,
Key in the locker.
Love is broken,
My favourite colour
Nice one
Oh my god
Pretty ones
Question is now
Rule is there?
So what's the problem now?
There are lots of them.
Unusual ones
Violet flowers
White fog
X colours
Yellow house
Zillions feelings.

(Iva Mutak, 13 yrs)

OUR FRIENDS

A – always funny
B – boring
C – cute
D – dreamy
E – equal
F – friendly
G – good
H – hardworking
I – I love them
J –joyful
K – kind
L – loving
M – moody
N – nice
O – old
P – pretty
Q – queens
R – realistic
S –strong
T – talented
U – unusual
V – violent
W – wanted
X – xo
Y – young
Z - zombies

*Karin Gojkošek, Lea
Kozel, 8. r.*

Lora Šadl, 6. a